

menschelijk bewustzijn. In ons bewustzijn nu kan een gedachte niet indringen, of ze trekt van zelf het kleed van voorstellingen en begrippen aan. En wederom uit dit bewustzijn kunnen ze niet op het papier komen, of ze moeten in den vorm uitgaan van woorden en woordvoegingen. Ging het zóó toe, dat de Heilige Geest alleen maar de gedachten ingaf, om voorts den mensch zelf die gedachte te laten uitdrukken, dan ging natuurlijk weer alle zekerheid te loor. Maar neen, de werking van den Heiligen Geest was niet ten halve, ze ging door; en gelijk Hij in de geest des menschen wist in te dringen, zoo beheerschte Hij ook zijn bewustzijn, en bracht den overgang van de gedachten in begrippen, en uit die begrippen in woorden ten einde toe tot stand; en toen eerst toen zijn gedachte op de rolle perkament terneder stond geschreven, rustte de Heilige Geest van dit zijn heerlijk werk en zag Hij dat het goed was. Een inspiratie van woorden alzoo, niet mechanisch door influisteren aan het vleeschelijk oor, maar organisch door tevoorschijnroeping der woorden uit 's menschen eigen bewustzijn, d. i. door gebruikmaking van al zulke woorden als in het geestelijk sensorium van den schrijver voorhanden waren. Gelijk dus het kind van God getuigt: „Absoluut werkt God alle goede dingen (daad, woord of intentie) in mijne persoonlijkheid in, en evenwel werk ik alle ding zelf, wandelende in de werken die God voor mij bereid heeft”, zoo kon ook de Schriftauteur getuigen: „Absoluut inspireert de Heilige Geest mij elke gedachte en elk woord, en nochtans schrijf ik elk woord zelf, ingaande in de woorden die God voor zijn gemeente bereid heeft”. Ook van den vorm der Schrift geldt dus: *οὐκ ἐν διδακτοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις ἀλλ' ἐν διδακτοῖς ἁγίου πνεύματος, πνευματικοῖς πνευματικὰ συγκρίνοντες* d. i. een door den Geest mij ingeboezemde inhoud teruggegeven in door den Geest uit mij naar buiten gedrongen woorden. En het resultaat is derhalve, dat er, daargelaten de vraag of de schrijvers het beseften of dat ze 't niet merkten, door hen als instrument een boek of lied of brief op schrift kwam, die in zijn oorspronkelijken vorm, d. i. als autographon, de onfeilbare autoriteit in zich droeg van gewrocht te zijn door den Heiligen Geest¹⁸).

En dat nu is het M. H. waarop het voor de gemeente des levenden Gods aankomt. In de theorie over de ingeving moge men dolen, de woorden waarin men haar omschrijft, mogen kwalijk gekozen zijn; alles niets, zoolang het feit dier ingeving maar onaangetast en haar resultaat onwankelbaar blijft. De goddelijke vastheid tegenover het onzekere van al 's menschen peinzen, dat en dat principaallijk is het wat de Heilige Schrifture" heilig, d. i. tot een bijbel voor de gemeente des